

Als 17 anys, va deixar els estudis i va marxar de casa “per fer la hippy”

EMPAR MOLINER

“Faig literatura només quan el cos m’ho demana”

La podem veure cada dia a ‘Els matins’, però fora de la tele es posa nerviosa quan ha de parlar en públic. L’escriptora ens explica curiositats de la seva vida, còctel en mà

La nit d’abans ha jugat el Barça i per això avui un grup d’homes de negocis es reuneixen a la cocteleria Ideal de Barcelona per comentar la jugada. A Empar Moliner, que és una apassionada del futbol, li encanta infiltrar-se en aquests ambients amb un Manhattan a la mà. De vegades hi va per llegir o escriure, d’altres simplement pel pur plaer de fer una copa. “Va haver-hi una època, fa anys, que si tu estaves sola en la barra d’una cocteleria et venien i et demanaven preu. Ara les coses han can-

La periodista, a qui podem veure a ‘Els matins’, fa un brindis amb el seu còctel preferit, el Manhattan.

viat. Jo, sempre que he hagut de celebrar alguna cosa, m’he autoconvidat a mi mateixa a sopar”, assegura.

De dilluns a divendres, l’Empar s’exposa a les càmeres de TV3 per fer la seva secció al programa ‘Els matins’. Malgrat això, es posa nerviosa quan ha de parlar en públic o concedir una entrevista. Diu que quan ha de xerrar en un club de lectura d’una biblioteca, per exemple, es treu les lletilles perquè així veu malament i no distingeix la gent. A banda de la tele, fa un article diari a l’Ara i col·labora en els programes de Catalunya Ràdio ‘El secret’, de Sílvia Còppulo, i ‘Tot és molt confús’, de Pere Mas. **I encara té temps per escriure llibres—l’últim, ‘La col·laboradora’— i cuidar la seva filla de quatre anys, la Ginebra — nom d’una reina que es va enamorar de qui no tocava.**

La periodista de Santa Eulàlia de Ronçana es considera, des de sempre, una lectora obsessiva. Quan anava a l’escola, sovint feia campana i se n’anava a llegir a la llibreria Carbó de Granollers. “Me’n recordo perfectament del primer dia que vaig llegir Bukowski. Me’n recordo de la tarda, del temps que feia, de tot”, explica nostàlgica. Als 17 anys, va deixar els estudis i va marxar de casa “per fer la hippy”. No va ser fins més tard que va començar a escriure. Primer, **uns contes, que el seu nòvio en aquell moment, escriptor, va dir que no eren bons; dos anys més tard, estaven publicats.** Des d’aleshores que no ha parat d’escriure, però al seu ritme: “La literatura l’has de fer quan el cos t’ho demani, no quan l’editorial et digui que has de signar un contracte, perquè si no és una bogeria”.

Per Anabel Herrera. Foto: Lluís Bou

